

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΚΑΛΟΓΡΗΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τ' εἶνε τὸ σπίτι τὸ ψηλὸ
 Πῶχει τὸ φῶς στὸ παραθύρι ;
 Τ' εἶνε τὸ σπίτι τὸ ψηλὸ
 Κοντὰ στὸν ἔρημο γιαλό ;
 —Καντῆλι καίει ὄλονυχτῆς
 Κ' εἶν' ἀγιασμένο μοναστῆρι,
 Καντῆλι καίει ὄλονυχτῆς,
 Σταυροκοπήσου— μὴ σκιαχτῆς !

Καὶ ποιά εἶν' ἡ ὄψη ἡ φωτισμένη
 Ποῦ στὸ παράθυρο θωρῶ ;
 Καὶ ποιά εἶν' ἡ ὄψη ἡ φωτισμένη,
 Τί ξαγρυπνᾷ καὶ τί προσμένει ;
 —Καλόγρηνα μένει μοναχὴ της
 Στὸ μοναστῆρι ἀπὸ καιρό,
 Καλόγρηνα μένει μοναχὴ της
 Καὶ κάνει ἐκεῖ τὴν προσευχὴ της.

Ἐγὼ ἐκκλησιὰ χωρὶς σταυρό,
 Ἐγὼ καλόγρηνα χωρὶς ῥάσο,
 Ἐγὼ ἐκκλησιὰ χωρὶς σταυρό
 Δὲν ἔτυχεν ἀλλοῦ νὰ βρῶ.
 Μὴν εἶνε σπίτι ξωτικό ;
 Πῆς καὶ φοβοῦμαι νὰ περάσω·
 Μὴν εἶνε σπίτι ξωτικό
 Καὶ πάθω τίποτε κακό ;

—Δὲν εἶνε δράκος μὴδ' ἀράπης
 Ποῦ μέσ' στὸ σπίτι κατοικεῖ,
 Δὲν εἶνε δράκος μὴδ' ἀράπης·
 Εἶν' ἡ Καλόγρηνα τῆς Ἀγάπης,
 Ποῦ χρόνια καὶ καιροὺς κλεισμένη
 Στὸ μοναστῆρι της ἐκεῖ,
 Ποῦ χρόνια καὶ καιροὺς κλεισμένη
 Χαμένο ταῖρι της προσμένει.

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Θάλασσα, λάμια ἀχόρταγν,
 ποῦ τρῶς τὰ παλληκάρια,
 Κ' ἔφαγες καὶ τὸν ἄντρα μου
 πρὶν τὸν χαρῶ τρεῖς χρόνους,
 Ὅσα καλὰ μὲ στόλιζαν
 κόρη καὶ παντρεμένη
 Πάρε τα σὺ νὰ τὰ χαρῆς,
 τῆς χήρας δὲν της πρέπουν.

Πάρε τὸ σκουφομάντηλο
 τὸ φλουροστολισμένο
 Πῶδενα μέσα τὰ μαλλιά,
 χρυσάφι σὲ χρυσάφι,
 Πάρε καὶ τὸ φουστάνι μου
 τὸ γαλαζοβαμμένο

Πῶλαμπε στὸ κορμάκι μου
 σὰν οὐρανὸς μὲ τᾶστρα,
 Πάρε τὴν κόκκινη ποδιὰ
 τὴ μυριοκεντημένη

Πάνθιζαν μέσα ὀλοχρονης
 τοῦ κάμπου τὰ λουλούδια,

Καὶ βάλ' τα καὶ στολίσου ἐσὺ
 ν' ἀρέσης τοῦ καλοῦ μου,

Νὰ σὲ θωρῆ νὰ χαιρεται
 κ' ἐμένα νὰ ξεχάσῃ . . .

Πάρ' καὶ τὸ δακτυλίδι μου
 καὶ κάνε τον σὺ ταῖρι.

ΣΤΗ ΡΕΜΑΤΙΑ

Ἐλα, πάρ' τὸ μονοπάτι
 Θαρρετά, γοργὰ καὶ μόνη
 Καὶ μὲ πονηριὰ περπάτει
 Μὴ σὲ νοιώσουν οἱ γειτόνοι.
 Μέσ' τῆ ρεματιὰ ποῦ τρέχει
 Χρυσὸ φίδι τὸ νερὸ
 Καὶ χνουδάτους βράχους βρέχει,
 Ἐλα καὶ σὲ καρτερῶ.

Κάτω ἐκεῖ ποῦ τὰ πλατάνια
 Μὲ θεώρατα κλαριά
 Συννεφιάζουν τὰ οὐράνια
 Καὶ τοῦ ἡλίου τὴ θωριά,
 Ποῦ καὶ μέσ' πὸ καλακαῖρι
 Χόρτο ὀλόδροσο ἔχει βγῆ
 Καὶ φυσᾷ γλυκὰ ταγέρι,
 Σὲ προσμένω ἀπ' τὴν αὐγί.

ΝΑΥΑΓΙΩΝ ΝΑΥΑΓΙΑ¹

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐλ' ἀγάπη μου, ἐκεῖ πέρα
Μακρὺ ἀπὸ τὸ χωριό μας
Νὰ περάσωμε μιὰ μέρα
Ἄλπισμόνητην οἱ δυό μας·
Ἐλα ἐκεῖ καὶ σὲ προσμένω
Σὲ μιὰν ἄκρη ζηλευτή,
Ποῦ δὲν βλέπει μάτι ξένο,
Δὲν ἀκούει ξένο αὐτί.

Ἄχι, δὲ θὰ ξεστομίσω
Λόγι' ἀγάπης πονεμένης,
Ἐλα καὶ δὲ θὰ δακρῶσω
Ἄσοσ' ἐσὺ κοντὰ μου μένεις.
Κάθως θέλεις, ἐκεῖ πέρα
Θᾶμαι πάντα χαρωπὸς
Ἄσοσ' ἐσὺ βραδυνάση ἢ μέρα
Καὶ δὲ θὰ τὸ νοιώσης πῶς.

Ἄν πεινᾶς, δὲ θὰ σ' ἀφήσω
Νηστικὴ, καστανομάτα.
Σὰν πουλὶ θὰ σὲ ταῖσω
Μαῦρα μοῦρ' ἀπὸ τὰ βᾶτα.
Κι' ἂν τυχὸν πάλι διψᾶσης
Κ' ἔχεις στόμα φλογερό,
Θὰ σοῦ φέρω νὰ χορτάσης
Στὲς παλάμες μου νερό.

Κι' ἂν νυστάξης, θὰ σου στρώσω
Στρωῶμα μαλακὸ στὴ φτέρη,
Κι' ἅμα κοιμηθῆς θ' ἀπλώσω
Στὸ κεφάλι σου τὸ χέρι
Τῆς ἀγάπης τὸ στεφάνι
Νὰ σοῦ βάλω, ὑπναροῦ,
Ποῦ Νεραίδες τὸχουν κἀνη
Ἄπο τ' ἄνθη τοῦ νεροῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Τριπλοῦν μπλοῦμ! ἤκουσθη ἔξαφνα. Εἶχαν πα-
τήσει καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐφαίνετο τὴν ἐσπέ-
ραν ἐκείνην ὅτι τὸ ὕγρον στοιχεῖον τοὺς εἴλκυε, τοὺς
ἐκυνήγει κατὰ πόδα, τοὺς διεξεδίδει ὡς ἰδικούς του.
Ἐπεσαν καὶ οἱ τρεῖς ἕως τὸ γόνυ εἰς τὴν ἰλύν, ἕως
τὸν βουθῶνα εἰς τὸ ὕδωρ. Ὁ γέρον κατηνέχθη
πρηγῆς, ὁ νέος ἐγονάτισε πλησίον του, προσπαθῶν
νὰ τὸν κρατήσῃ ἐκ τῆς ὀσφύος, ὁ ἔμπορος ἔπεσε κατὰ
πλευράν.

Ἦτο λίμνη ἐκτεινομένη πλατεῖα ἐκείθεν τοῦ δά-
σους, τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξίν ἠγνόουν οἱ ναυαγοί.
Εἶχαν ἰκανὸν μέγεθος, καὶ εἰς τὸν βουθρόν της ἔβο-
σκον ὄχι ὀλίγοι ἐγγέλους κ' ἐφώλευον λοξοπατοῦντα
κεθούρια. Ἀμέτρητον δὲ ἦτο τὸ πλῆθος τῶν ἀχι-
βάδων, τῶν ὁποίων τὰ κελύφη, κενὰ καὶ ἀπόζοντα
κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀπετέλουν τῆδε κάκεισε τὸ ἀνώ-
τερον τοῦ πυθμένος στρωῶμα, ὑποκάτωθεν τοῦ ὁποίου
ἀβολιδοκόπητον ὑπέκειτο τὸ βάθος τῆς ἰλύος, ἐπ' ἧς
ἐκόλλησαν πεσόντες οἱ τρεῖς ναυαγοί, ὁ πρῶτος ἐπί-
στομα κύπτων εἰς τὸν πυθμένα, ὁ δεύτερος γονατι-
στός ἐπὶ τοῦ τενάχους, ὁ τρίτος πλαγίως εἰς τὸ
πλευρόν.

— Ἄλλο πέσιμο αὐτὸ πάλι· ἐψιθύρισε ὁ γέρον,
ἀφοῦ ὁ υἱός του, μασσῶν τὰς βλασφημίας καὶ ἀράς
του, τὸν ἀνήγειρε μετὰ πολλοῦ κόπου εἰς τοὺς πό-
δας του.

— Αὐτὴ τῆ φορά ἐχτύπησα μαλακὰ τοῦλάχισ-
στον, εἶπεν ὁ πραγματευτής, αἰνιττόμενος τὸ ἐπὶ τοῦ
βράχου κύπημά του, τὸν ἐκ τοῦ ὁποίου πόνον τὸν
εἶχε κάμει νὰ λησμονήσῃ ἕως τώρα ἡ ἐνθύμησις τῶν
δερματοτυριῶν του.

— «Ὁ βρεμμένος τῆ βρογῆ δὲν τῆ φοβᾶται». Μὴ
χειρότερα, δόξα σοι ὁ Θεός! ἐπανέλαβε μετ' ἐγκαρ-
τερήσεως ὁ γέρον ναυτικός.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν, ἐνῶ μετὰ κόπου ἐξεκόλλων
ἀπὸ τὴν ἰλύν κ' ἐστράγγιζαν τὰ ἐνδύματά των, ξηρὸς
κρότος σκανθάλης ὑψομένης ἤκουσθη ἐκεῖ πλησίον.

Ὁ νέος ἐστράφη καὶ διακρίνει ἀριστερόθεν ἀμυ-
δρῶς ὀπισθεν τῶν δένδρων, διαγραφομένην χθαμα-
λὴν καλύβην, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχαν παρατηρήσει
τέως, οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ τὴν παρατηρήσωσι,
διότι ἐκ τοῦ μονοπατίου, δι' οὗ εἶχαν ἔλθῃ, ὀπισθεν
πυκνῆς συστάδος κρυπτομένη, δὲν ἦτο ὁρατὴ.

Ἡ καλύβη ἔκειτο παρ' αὐτὴν τὴν ὄχθη τῆς λί-
μνης, βρεχομένη σχεδὸν ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἐμπρο-
σθεν τῆς καλύβης, ὁ νέος διέκρινε τὴν στιγμήν ἐκεῖ-
νην σκιάν τινα διαγραφομένην, ἀμαυράν, κύπτου-
σαν πρὸς τὸ ὕδωρ.

Ὁ νεαρὸς ναύτης δὲν ἐπίστευσε ὅτι ἦτο φάντα-
σμα οὐδὲ κἂν βόσκημα. Ἐκ τῆς ὑπόπτου δὲ ἡσυ-
χίας, τὴν ὁποίαν ἐτήρει ἡ σκιὰ μετὰ τὸν ἀκουσθέντα
μικρὸν κρότον, ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο ἀγρίμιον.

Ὁ νέος ἐνόησεν ἀμέσως κ' ἔσπευσε νὰ φωνάξῃ·